

Аз съм Дани и съм на пет. И преди съм бил тук. Само че не бях Дани, бил съм някой друг. Някой, когото вече го няма. Мисля, че беше Рая. Но тя беше по-голяма.

След месец Дани го няма. Оставам сам в стаята. Четири легла. Едното застлано и чака. Чакам и аз.

Гледам телевизия в столовата, но ми омръзва бързо, а и няма кой да смени канала. Връщам се в стаята. Търся нещо за четене – често има книги. Даже учебници по математика. Някои носят комикси. Едно време нямаше такива. Но после все се намира кой да си ги прибере с останалия багаж и не ми оставят нищо.

Към осем вечерта вратата се отваря. Влиза момче, на около десет. Не знам още как се казва. Остава си нещата прилежно на шкафа. Аз веднага ставам като виждам книгите.

След него влиза майка му. Жената не плаче – има и такива. Тя си тръгва, защото не може да остане до късно. Не му казва, че го обича. Забелязал съм, че хората избягват да казват на близките си, че ги обичат. Правят го само когато нещо страшно се е случило.

И оставаме сами. Момчето си ляга, вади още една книжка от чантата си и се зачита.

Най-накрая, потривам доволно ръце и надничам над рамото му. Заспиваме и двамата чак на шейсета страница.

Започна да ме вижда на третия ден. Колкото повече време прекарва някой тук, толкова по-силен ставам. Казва се Ники. Понякога излиза да събира кестени. Един ден остави няколко кестена на леглото. За мен. Никой не ми беше подарявал нищо допреди това.

Като изчетохме всичко, майка му донесе нова книга, със снимки. Но не беше от тия, детските, а като за по-големи. Много сериозни книги четеше това дете понякога. В нея пишеше, че всички бозайници имат косми. Тогава вече не издържах и проговорих: А, не! Това тук не е вярно! Делфините например нямат никакви косми!

Ники тихо ми обясни, че имат. Раждат се с тях, после ги губят. Някои по-късно, други много рано.

Сетих се за Рая – нейната коса падна още къде-къде преди на другите. Ники затвори книжката и ми каза : Скоро и аз ще съм делфин.

Не изглеждаше тъжен. Не изглеждаше и като да го е страх. Много странно дете.

Във вторник вече беше делфин. Върна се в стаята изцяло без коса.

После започна да се влошава. Листата на кестена пожълтяха, той спря да излиза. Не ядеше. Не четеше. Така изчезват всички. Тогава видях майка му да плаче и разбрах.

Време е.

Попивам в него и сега аз съм дъхът му. Чувам мислите му, опитва се да говори. Звукът е приглушен, но и той не се дава.

Аз ви казах – странно дете е.

Сега аз съм Ники и съм на десет. Продължавам да го чувам от време на време, но мислите му се губят и моите стават по-силни. Чувам и майка му, която казва, че го обича. Гласът ѝ стига до мен като заглъхнал и далечен тон.

Сякаш сме под вода.